

In dankbare herinnering aan

JOHANNES HENDRIKUS OTTENSCHOT

echtgenoot van Hendrica Gerharda Maria Temmink

Hij werd geboren op 23 november 1907. Gesterkt door het sacrament van de zieken, overleed hij op 13 februari 1996 te Hengevelde.

Tijdens de gezongen uitvaartviering op 17 februari d.o.v. in de kerk van de H.H. Petrus en Paulus te Hengevelde hebben wij afscheid van hem genomen. We hebben hem begeleid naar zijn laatste rustplaats op het parochieel kerkhof.

Met grote dankbaarheid zullen wij zijn naam blijven noemen, als wij denken aan wie papa/opa voor ons is geweest.

Ruim 58 jaar was hij intens gelukkig met mama. Zij hadden het goed samen, ondanks de zorgen, die ze ook gehad hebben.

Heel trots waren ze op hun gezin. Iedereen was altijd welkom, en als je wegging, was het steevast: "Gauw wier komn! Allemaôle!"

Jarenlang verdiende papa de kost met klompen maken. Maar toen, na de oorlog, de financiële zorgen té groot werden, gaf hij zijn zelfstandig leven prijs en heeft toen 25 jaar met veel voldoening gewerkt bij "Servo-Delden". Servo was hem heilig. Papa was een zorgzaam mens, met een natuurlijk gezag, rechtvaardig en altijd hoopvol. Daarbij had hij door zijn humor en zijn rustige aard een sterke overtuigingskracht naar anderen toe. Dat maakte ook, dat wij, als kinderen, hebben kunnen genieten van een onbezorgde jeugd en een sterk basisvertrouwen hebben meegekregen.

Zijn geloof in zijn Schepper was een daadwerkelijk geloof. Hoewel hij, zolang hij dat nog kon, trouw de kerkdiensten bijwoonde, schroomde hij niet om, als dat nodig was, op dat moment andere keuzes te maken.

Na zijn pensionering heeft hij nog vele jaren met mama genoten van de vele autotochtjes, de picknicks onderweg, van ons jaarlijks "Geukersfeest", maar ook van het leggen van een kaartje en het roken van zijn pijp. Als het kon ging hij graag elke middag met de fiets eropuit, om even bij één van de kinderen of een andere bekende een praatje te maken! De laatste jaren ging zijn gezondheid achteruit. Hij kon maar moeïlijk accepteren, dat hij steeds meer uit handen moest geven, zeker toen hij niet meer voor zichzelf kon zorgen. Dat werd nog eens versterkt, toen bleek dat mama geestelijk steeds zwakker werd!

Dat was een moeïlijke tijd, voor hem én voor ons. Maar dankzij de uitzonderlijke goede zorgen van Jan, Mariëtte en Nancy, gesteund door de Thuiszorg, kon hij tóch tot en met het laatste moment thuis blijven.

Dankbaar zijn we dat papa, in volle overgave, thuis gestorven is, omringd door zijn gezin. Dankbaar zijn we ook, dat wij hem zo lang in ons midden mochten hebben. Zijn heengaan heeft diepe indruk op ons allen gemaakt. Papa heeft laten zien, dat leven sterven is, maar ook dat sterven leven is.

Lieve Jans, papa en opa, wij zullen altijd van je blijven houden.

Voor uw medeleven tijdens de ziekte en na het overlijden van papa zeggen wij u oprecht dank.

H.G.M. Ottenschot - Temmink
kinderen, klein- en achterkleinkinderen

Hengevelde, 17 februari 1996